

Sagen i sin Helhed fattes under Forhandling.

Ordføreren (Leth): Erfaringen har jevnlig vist, hvad der ogsaa har bekræftet sig i indværende Samling, at de Andragender, som indkomme til Folkethinget, ikke samle sig ved Begyndelsen af Sessionen, men for ikke faas Vedkommende indkomme efterhaanden saa at sige i Løbet af hele Samlingen. Paa Grund heraf har det tidligere gjentagne Gange været Tilfældet, at Andragendeudvalget saa længe som muligt har udsat at afgive sin Betænkning for at kunne faae alle Andragender med i det Omfang, som kunde naas. Dette har imidlertid undertiden havt til Følge, at Betænkningen er fremkommen saa sent, at den ikke er naaet til at komme til Behandling her i Salen; men da de forskjellige Andragender meget sjældent staa i nogen Forbindelse med hinanden, men omhandle høist forskellige Ting, saa er der i og for sig ikke Noget til Hindrer for at dele Behandlingen af dem; og Udvalget har derfor denne Gang, saavel af Hensyn hertil som ogsaa af den Grund, som jeg nævnte tidligere, foretrukket at dele Betænkningen saaledes, at man tager Andragenderne gruppevis, efterhaanden som de samle sig. Man opnaar derved, at de tidligere indkomne Andragender ikke komme til at vente paa de senere indkomne og ikke blive udsatte for ikke at komme til Behandling her i Salen, netop fordi de have maattet vente paa saadanne Andragender, som først blive indgivne paa et langt senere Tidspunkt. Betænkningen fremtræder altsaa her som 1ste Afdeling, og i Begyndelsen af den gjøres der paa sædvanlig Maade Rede for, hvilke Meddelelser der er indkommet fra de paa-gældende Ministre angaaende de i forrige Samling til Ministrene henviste Andragender. Ved dette Afsnit af Betænkningen skal jeg ikke opholde mig videre. Forinden jeg gaar over til at omtale de enkelte Andragender, med Hensyn til hvilke der foreligger Indstillinger, skal jeg tillade mig at fremsætte nogle mere almindelige Bemærkninger om Andragender i det Hele og navnlig om Reglerne for deres Indgivelse, og hvad dermed staaer i Forbindelse. Det er en Selvfølge, at hvad jeg her bemærker eller kommer til at bemærke, vil være selvstændig bekendt for det ærede Thing, og naar jeg ikke desto mindre fremsætter det, da sker det mere til Veiledning for de ærede Medborgere omkring i Landet, som enten have indgivet eller fremtidig maatte paatænke at ville indgive Andragender. Jeg vil da først sige, at det vil være i Andragernes egen Interesse, at de efter Evne sørge for, at deres Andragender blive affattede saa tydelig og klart som muligt, thi ikke alene lettes derved Udvalgets Arbejde særdeles meget, men det vil ogsaa være en Betingelse for, at det mange Gange overhovedet kan blive muligt at gjøre nogen Indstilling. Fremdeles er det ønskeligt, at

Andragenderne blive bilagte med de Dplysninger, som efter deres Natur høre til dem. Jeg skal i saa Henseende f. Ex. nævne: Resolutioner, som maatte være afgivne af Ministerierne, Udskrifter af Domme, forsaavidt som de paaberaabes i Andragendet, og andre lignende skriftlige Dplysninger, som kunne staffles tilstede. Her gjælder det Samme, som jeg for et Dieblit siden bemærkede, nemlig at det, at Andragenderne blive ledsagede af saadanne Dplysninger, baade letter Udvalget i høi Grad Arbejdet og mange Gange er Betingelsen for, at det overhovedet bliver muligt at gjøre en Indstilling. I Reglen kan Udvalget nemlig ikke paatage sig selv at indhente saadanne Dplysninger, som maatte være nødvendige. Fremdeles er det en fast Praxis, som er hævdet gennem en Række af Aar her i Thinget, at, forsaavidt de Ting, som de vedkommende Andragender omhandle, mere vedrøre Andragernes private Interesser, fordrer Thinget, at Andragerne forgjæves have henvendt sig til vedkommende Ministerium, og at de dokumentere, at der fra vedkommende Ministerium er givet et Afslag. Uden dette sker der ifølge en, som jeg nævnte, konstant Praxis ingen Indstilling fra Udvalgets Side. Endnu skal jeg sige saavel i Almindelighed som ogsaa med Hensyn til nogle af de Andragender, der ere indkomne, og for hvis Vedkommende der ingen Indstilling foreligger, at det maa være en Selvfølge, at det høie Thing ikke har nogen Myndighed over eller kan komme ind paa saadanne Forhold, hvis Afgjørelse hører under Domstolene. Det hænder ikke saa sjældent og er ogsaa hændt denne Gang, at en eller anden Andragender kan sige f. Ex.: Jeg har ikke Leilighed til at føre Proces om denne Sag, og derfor henvender jeg mig til Thinget, eller jeg har nok ført Proces i denne Sag, men staaet uden juridisk Hjælp. Der er begaaet en Formfeil, det maa jeg erkjende, men nu beder jeg Thinget om at hjælpe mig. Det vil — jeg gjentager det — være en Selvfølge, at i saadanne Tilfælde vil det være aldeles forgjæves at henvende sig til Folkethinget, som jo ikke kan tage en Beslutning eller gjøre nogen Indstilling til de ærede Ministre med Hensyn til Sager, hvis Afgjørelse erkjendes ligefrem at henhøre under Domstolene, og end mindre kan der være Tale om her at forandre en Afgjørelse, som paa lovlig Maade er truffen af Domstolene. — Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg gaa over til at omtale de enkelte Andragender, med Hensyn til hvilke der foreligger Indstillinger. Der er da først Andragendet under Nr. 2 fra Bognmandsforeningen i Kjøbenhavn om Ophævelse af Hestestatten. Med Hensyn til de Forhold, der staa i Forbindelse med Hestestatten, og navnlig den Maade, hvorpaa den er opstaaet og ved Lovgivningens senere er bleven modificeret og forandret, skal jeg tillade mig at henvise til, hvad der er anført i Betænkningen,